

Kan Gods genade de wet uitwissen?

Hoofdstukken:

1. Het gezag van Gods wet
2. Veroordeeld tot de dood
3. De wet nog steeds bindend
4. Gods wet – een spiegel
5. De ‘nieuwe’ wet van Christus
6. Niet onder de wet
7. Gehoorzaamheid – de toets van de liefde
8. Is het mogelijk de wet te houden?
9. Geoordeeld door de wet
10. Waarom vrijgekocht?

Hoofdstuk 1 - Het gezag van Gods wet

De duivel heeft – door de zonde – onze wereld zo’n beetje helemaal kapotgemaakt. We leven in een tijdperk van rebellie. We hebben in alle zaken de nuchtere terughoudendheid verloren en rebelleren tegen de wet. Onze normen en waarden staan onder druk, niets is meer een zekerheid, zelfs niet het recht om te leven. Moorden, overvallen en persoonlijke aanvallen zijn gewoon geworden in de 20^e eeuw. Elke dag lezen we in de krant dat de waarde van een menselijk leven weer iets verder gezakt is. Soms, wanneer we denken we dat we het laagste punt hebben bereikt, blijkt dat er nog gewelddadiger, nog extremer misdaden worden begaan.... en we schudden ons hoofd. Hoe is het mogelijk, dat een land met zijn lange geschiedenis als christelijke natie, zo ver is afgedwaald van zijn oorspronkelijke oprichtingsprincipes.

Het probleem wordt nog serieuzer als we ons realiseren dat de rebellie tegen de wet zelfs voorkomt binnen de kerk en miljoenen mensen aantast die nooit zouden denken aan moord of andere misdaden. Het lijkt erop dat de meerderheid van de kerkgangers het vandaag de dag niet zo erg vindt om minstens 1 van de 10 geboden te overtreden. Er is een zeer verraderlijke leer in de Katholieke en Protestantse theologie geslopen, die het gezag van Gods grote morele wet probeert af te breken. Het heeft ertoe geleid dat menigeen licht denkt over het overtreden van die wet. Zonde is opeens niet meer zo erg, en is zonder gevolgen geworden. De realiteit is dat zonde door de overgrote meerderheid van de kerkgangers niet meer afschuwelijk wordt gevonden, sterker nog, het is een acceptabele manier van leven geworden voor zowel jongeren als volwassenen. Eén blik op onze huidige manier van leven bevestigt dit. Hoeveel jonge gelovigen wonen er tegenwoordig niet samen, buiten het huwelijk? Zij geloven desgevraagd niet dat deze vorm van samenwonen telt als zonde. Er zijn christelijke winkeldieven. De meeste kerkgangers geloven niet dat er enige zonde schuilt in het overtreden van het 4^e gebod, namelijk het houden van de Sabbat op de zevende dag.

“Het lijkt erop dat de meerderheid van de kerkgangers het vandaag de dag niet zo erg vindt om minstens 1 van de 10 geboden te overtreden...”

Hoe kunnen wij deze tegenstrijdigheid verklaren bij degenen die zeggen dat zij de Bijbel zeer hoog achten, en Christus liefhebben? Om deze vraag te kunnen beantwoorden moeten we eerst het historisch-christelijke standpunt ten aanzien van de Tien Geboden van dichtbij gaan bekijken. Bijna alle grote kerken hebben officieel hun steun gegeven aan de gezag van deze (morele) wet. Toch zijn er subtiele interpretatiefouten in de huidige kerken geslopen, die geleid hebben tot de hedendaagse verwarring op het gebied van de 10 geboden. We moeten oprecht kijken naar de wet en deze bestuderen in relatie tot Gods genade en Zijn Redding.

Het is zo makkelijk om de populaire clichés ten aanzien van de wet en genade aan te nemen, zonder zelf de Bijbelse feiten te bestuderen waardoor we uiteindelijk geoordeeld zullen worden. We zullen in deze studie gaan zoeken naar gezaghebbende, Bijbelse antwoorden op vragen zoals: In welke zin zijn christenen vrij van de wet? Wat betekent het ‘onder de wet’ te zijn? Heft Gods genade de Tien Geboden op? Mag een christen een van de Tien Geboden breken omdat hij onder de genade is?

Hoofdstuk 2 – Veroordeeld tot de dood

Laten we alle verwarrende onzin opzij schuiven die de waarheid over hoe een mens gered wordt heeft verduisterd. Grote menigten hebben naar emotionele redevoeringen geluisterd over zonde en verlossing, maar ze snappen nog steeds niet het belang en de reden voor dat bloedige offer. Kan jij je de verschrikking voorstellen om voor een rechter te staan en te horen dat de doodstraf tegen je wordt uitgesproken. Waarschijnlijk niet. Maar wellicht heb je een zekere schuld en angst gevoeld wanneer Gods Woord je raakt met dit vonnis: “Het loon van de zonde is de dood” (Romeinen 6: 23).

Waarom toch schuld en angst? Omdat “allen hebben gezondigd en de heerlijkheid van God missen.” (Romeinen 3: 23). Dat is wat er staat en de betekenis is niet mis te verstaan. Het woord ‘allen’ kan je zomaar vervangen door ‘Michel de Korte’ of ‘Adriënne Willekens’ of hoe je zelf ook maar heet. Het schokkende feit is dat ook jij veroordeeld bent tot de dood! Je bent schuldig bevonden voor de wet, en er is geen hof voor hoger beroep ter wereld dat de straf kan terugdraaien en je alsnog onschuldig zal verklaren. Het feit blijft dat je schuldig bent.

Volgens 1 Johannes 3: 4 is zondigen ‘wetteloosheid’, of het overtreden van Gods wet en je moet bekennen dat je schuldig bent aan het overtreden van de wet. Wiens wet heb je overtreden? Paulus antwoordt: “Ik zou de zonde niet hebben leren kennen dan door de wet. Ik zou immers ook niet geweten hebben dat begeerte zonde was, als de wet niet zei: U zult niet begeren”. (Romeinen 7: 7). Hier zie je het! De grote wet van de Tien Geboden is gebroken en die eist de dood van de overtreder. Wanhopig zoekt de zondaar naar een manier om gerechtvaardigd te worden voor deze gebroken Wet. Hoe kan dit doodsvonnis terzijde worden geschoven? Kan een mens verzoening doen voor zijn zonden door zich voor de rest van zijn leven aan de geboden van God te houden? Het Bijbelse antwoord is duidelijk: “Daarom zal uit werken van de wet geen vlees voor Hem gerechtvaardigd worden. Door de wet is immers kennis van zonde. (Romeinen 3: 20).

“De schuld uit het verleden kan niet worden weggevaagd door de goede voornemens voor de toekomst...”

Luister, er is een reden waarom het houden van de wet (men noemt dat ‘de werken’) een mens niet zal rechtvaardigen (recht maken, herstellen). Als iemand bijvoorbeeld schuldig wordt bevonden aan diefstal en wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar, kan hij zich wel rechtvaardigen door werken. Door het uitzitten van zijn straf voldoet hij aan de eisen van de wet. Daarna wordt hij weer als volkomen rechtvaardig beschouwd, want door het vonnis uit te voeren heeft hij zijn vrijlating bewerkt. Op dezelfde manier kan een moordenaar weer rechtvaardig beschouwd worden als hij de vijftig jaar van zijn straf uitzit. Maar wat als de straf de dood is, in plaats van vijftig jaar? Kan de gevangene zichzelf dan weer rechtvaardigen door werken? Nee, absoluut niet! Zelfs als hij 100 jaar dwangarbeid zou verrichten, dan zou de wet nog steeds de opgelegde straf (de dood) eisen.

Dit is de Bijbelse waarheid: “Zonder het vergieten van bloed vindt er geen vergeving plaats... .. zo is ook Christus, eenmaal geofferd om de zonden van velen weg te dragen (Hebreeën 9: 22, 28). Dit is meteen het antwoord op de vraag waarom werken ons niet zullen redden. De straf voor zonde is geen 10 jaar gevangenisstraf of 50 jaar dwangarbeid. De straf is de dood en aan de wet kan slechts voldaan worden door het vergieten van bloed. Die onveranderlijke Wet met zijn onverbiddelijke doodsvonnis kan niet weggenomen worden, zoals Gods troon ook niet omvergeworpen kan worden.

De schuld uit het verleden kan niet worden weggevaagd door de goede voornemens voor de toekomst. En dus zijn we eindelijk gedwongen toe te geven dat wij schuldig zijn en niet kunnen betalen... De wet eist de dood en wij kunnen hieraan niet voldoen zonder ons eigen leven voor altijd te verliezen.

Maar: blijf lezen!.....

Hoofdstuk 3 - De wet nog steeds bindend

Nu komen we bij het deel dat verwarring heeft gezaaid bij hordes christenen: Als de werken van de wet (het houden van de wet) iemand niet kan redden, moeten we dan die wet nog wel houden? Blijkbaar was dit een brandende vraag voor de vroege kerk. Paulus stelt dezelfde vraag in Romeinen 6: 1: “Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade toeneemt?” Met andere woorden, geeft genade ons een vrijbrief om Gods Wet niet te gehoorzamen? Zijn antwoord in vers 2 is: “Volstrekt niet! Hoe zullen wij, die aan de zonde gestorven zijn, nog daarin leven?”

Het is interessant dat christenen in deze tijd van relativeren hun eigen definities bedenken die wetteloosheid toestaan. De Bijbel zegt dat zonde het schenden van de Tien Geboden is – de wet die door moderne theologen omschreven wordt als irrelevant en ouderwets. Laat je niet bedotten! Ieder van deze 10 grote morele voorschriften is nog net zo actueel en nodig als in de tijd dat God ze schreef op die twee onvergankelijke stenen. Niets maakte ze ooit minder bindend. In tegendeel, we zullen ontdekken dat Jezus dezelfde wet kwam uitvergroten, en de geestelijke toepasbaarheid ervan zou laten zien, op een manier, die het meer begrijpelijk maakte dan de Farizeeërs ooit hadden gedacht. Onder de zuiverende invloed van het volmaakte, gehoorzame leven van Christus kunnen we de geestelijke details zien van gehoorzaamheid aan de wet die we zonder Hem niet inzien of kunnen volbrengen.

“Laat je niet bedotten! Ieder van deze 10 grote morele voorschriften is nog net zo actueel en nodig als in de tijd dat God ze schreef op die twee onvergankelijke stenen...”

Hoofdstuk 4 – Gods Wet – een spiegel

Op dit punt gekomen moeten we ook nauwkeurig aangeven wat de wet niet kan doen. Hoewel de Wet ons bewust maakt van de zonde, heeft het geen macht ons ervan te redden. In de wet is geen rechtvaardigende, reinigende genade. Al de werken van de Wet (houden van de wet) zouden niet voldoende om gered te worden. Waarom? Om de simpele reden dat we door genade gered zijn door het geloof, als een kosteloos geschenk: “Daarom zal uit werken van de wet geen vlees voor Hem gerechtvaardigd worden. Door de wet is immers kennis van zonde.” (Romeinen 3: 20).

Struikel niet over dit cruciale punt: we kunnen geen vergeving verdienen door hard te werken aan gehoorzaamheid. Geen enkele zondaar kan de gunst en acceptatie van God winnen door zich aan de wet te houden. De wet werd niet gemaakt om te redden of te rechtvaardigen. Het doel was ons te tonen dat we reiniging nodig hebben en ons wijzen op de grote bron van reiniging, Jezus Christus, onze Heer. De Bijbel spreekt over de Wet als een spiegel die ons laat zien wie en wat we eigenlijk zijn: “Als iemand immers een hoorder van het Woord is en geen dader, lijkt hij op een man die het gezicht waarmee hij geboren is, in een spiegel bekijkt, want hij heeft zichzelf bekeken, is weggegaan en is meteen vergeten hoe hij eruitzag. Hij echter die zich in de volmaakte wet verdiept, die van de vrijheid, en daarbij blijft, die zal, omdat hij niet een vergeetachtig hoorder geworden is, maar een dader van het werk, zalig zijn in wat hij doet.” (Jacobus 1: 23-25)

“Zij keken vooruit in geloof naar de verzoenende dood van Jezus. Wij kijken achteruit naar dezelfde dood en zijn gered op exact dezelfde manier...”

Het is voor iedereen duidelijk dat een spiegel geen vlek van het gezicht kan verwijderen. Iedere dag in de spiegel kijken en er zelfs over wrijven geeft geen reiniging. Zijn werk is de vlek tonen en de eigenaar van de vlek doorwijzen naar een kraan voor de werkelijke reiniging. Zo kan ook de Wet de zondaar slechts veroordelen door hem de kennis te geven over zijn toestand en hem te verwijzen naar het kruis voor ware reiniging: “Want uit genade bent u zalig geworden, door het geloof, en dat niet uit u, het is de gave van God; niet uit werken, opdat niemand zou roemen.” (Efeziërs 2: 8, 9) Dit punt benadrukt Paulus nogmaals in Galaten 2: 16: “Wij weten dat een mens niet gerechtvaardigd wordt uit werken van de wet, maar door het geloof in Jezus Christus... Immers, uit werken van de wet wordt geen vlees gerechtvaardigd.”

Hier moeten we even nadenken over een van de meest bedrieglijke stellingen ooit ten aanzien van de Wet. Talloze oprechte christenen hebben het idee aangenomen dat het Oude Testament de tijd van het doen van werken inhoudt en dat het Nieuwe Testament voorziet in de tijd van genade. Onder dit verdraaide plan werden mensen in het Oude Testament gered door gehoorzaamheid aan de Wet (de werken) en in het Nieuwe Testament door genade. Dit is simpelweg niet waar. De Bijbel bevat slechts één prachtig, volmaakt plan om gered te worden voor wie dan ook en dat is door genade in het geloof. In de hemel zal geen onderverdeling zijn tussen hen die daar gekomen zijn door gehoorzaamheid aan de Wet (de werken) en hen die daar gekomen zijn door geloof. Iedereen onder de verlostten zal een zondaar zijn, gered door genade.

Zij die gered zijn uit het Oude Testament, waren zij die vertrouwden op de verdiensten van het bloed van Jezus Christus; Zij toonden hun geloof door het brengen en slachten van een lam. Zij keken vóóruit in geloof naar de verzoenende dood van Jezus. Wij kijken áchteruit naar dezelfde dood en zijn gered op exact dezelfde manier.

Weest er gerust zeker van dat de gehele, verlostte, menigte door de eeuwigheid heen hetzelfde lied van verlossing zal zingen, en het Lam zal verhogen, Dat geslacht was vanaf de grondlegging der aarde.

Hoofdstuk 5 - De 'nieuwe' wet van Christus

Sommigen proberen de Tien Geboden te verwerpen op grond van het 'nieuwe' gebod van liefde dat Jezus invoerde. Het is inderdaad waar dat Jezus twee grote wetten van liefde gaf als een samenvatting van de gehele wet, maar gaf hij de indruk dat deze werkelijk nieuw waren voor zover het de tijd betrof? Feit is dat hij direct citeerde uit het Oude Testament toen Hij deze nieuwe geboden gaf: "Daarom zult u de Heere, uw God, liefhebben met heel uw hart, met heel uw ziel en met heel uw kracht." (Deuteronomium 6: 5) En: "u moet uw naaste liefhebben als uzelf." (Leviticus 19:18). Zeker, deze indringende geestelijke fundamenteen werden in Christus' dagen niet betrokken op het dagelijks leven en in de praktijk, en in die zin waren ze nieuw, maar Jezus had nooit bedoeld dat ze de plaats van de Tien Geboden in zouden nemen. Toen de rechtsgeleerde aan Jezus vroeg wat het grootste gebod in de wet was, kreeg hij het volgende antwoord: "Jezus, zei tegen hem: U zult de Heere, uw God, liefhebben met heel uw hart, met heel uw ziel en met heel uw verstand. Dit is het eerste en het grote gebod. En het tweede, hieraan gelijk, is: U zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangt heel de Wet, en de Profeten." (Mattheüs 22: 37-40)

Let op, deze twee liefdesgeboden omvatten simpelweg heel de wet en de profeten. Zij hangen allemaal aan deze twee beginselen van liefde. Christus zei op deze manier dat liefde de vervulling van de wet is, precies zoals Paulus dat later in Romeinen 13: 10 nog eens herhaalde. Als iemand Christus boven alles liefheeft: met het hart, de ziel en het verstand, dan zal hij de eerste vier geboden gehoorzamen, die te maken hebben met onze plicht ten aanzien van God. Hij zal dus Gods naam niet ijdel gebruiken, andere goden aanbidden, etc. Als iemand zijn medemens liefheeft als zichzelf, zal hij de laatste zes geboden gehoorzamen, die te maken hebben met onze plicht ten aanzien van onze medemens. Hij zal niet van zijn medemens kunnen stelen of over hem liegen, etc. Liefde zal leiden tot het gehoorzamen en vervullen van de gehele wet.

Hoofdstuk 6 – Niet onder de wet

Vaak horen we het volgende argument, in een poging de wet van God te kleineren: "Nou, aangezien we niet onder de wet leven, maar onder genade, hoeven we ons niet langer aan de Tien Geboden te houden." Is dit een geldig argument? Zeker, de Bijbel zegt dat we niet onder de wet leven, maar houdt dat in dat we vrij zijn van de verplichting ons er aan te houden? We lezen de tekst in Romeinen 6: 14, 15: "Want de zonde zal over u niet heersen. U bent namelijk niet onder de wet, maar onder de genade. Wat dan? Zullen wij zondigen omdat wij niet onder de wet maar onder de genade zijn? Volstrekt niet!"

Hoe makkelijk kunnen we verwarring voorkomen als we gewoon precies aannemen wat er in de Bijbel staat. Paulus geeft zelf een verklaring van zijn uitspraak. Nadat hij zegt dat we niet onder de wet zijn, maar onder de genade, vraagt hij: "Wat dan?" Dit betekent simpelweg, "Hoe moeten we dit begrijpen?" Let nu op wat zijn antwoord is. In de verwachting dat sommigen zijn woorden zullen uitleggen alsof ze betekenen dat je de wet kunt breken omdat je onder de genade bent, zegt hij: "Zullen wij zondigen omdat wij niet onder de wet maar onder de genade zijn? Volstrekt niet! (God verhoede het!)" In de meeste krachtige taal verklaart Paulus dat het onder de genade zijn geen vrijbrief is voor het breken van de wet. En toch, dit is precies wat miljoenen mensen vandaag de dag geloven, de specifieke waarschuwing van Paulus totaal negerend. Als onder de genade zijn ons niet ontslaat van het houden van de wet, wat bedoelt Paulus dan als hij zegt dat christenen niet onder de wet zijn? Hij geeft het antwoord in Romeinen 3: 19: "Wij weten nu dat alles wat de wet zegt, zij dat spreekt tot hen die onder de wet zijn, opdat elke mond gestopt wordt en de hele wereld doemwaardig (schuldig) wordt voor God." Hier stelt Paulus het onder de wet zijn gelijk aan het schuldig zijn voor God. Met andere woorden, zij die onder de wet zijn, zijn schuldig aan het breken van de wet en worden erdoor veroordeeld. Daarom zijn christenen niet onder de wet: zij breken die niet, en zijn dus niet schuldig, en worden er niet door veroordeeld. Daarom zijn zij niet onder de wet, maar in plaats daarvan onder de kracht van genade. Verderop in zijn uiteenzetting stelt Paulus dat de kracht van de genade groter is dan de kracht van de zonde. Dit is waarom hij zo nadrukkelijk zegt: "Want de zonde zal over u niet heersen. U bent namelijk niet onder de wet, maar onder de genade." Genade overheerst (is hoger dan) het gezag van de zonde, en daarmee geeft het kracht om Gods wet te gehoorzamen. Dit is de werkelijke reden waarom we niet onder de schuld en veroordeling van de wet zijn en ook waarom Paulus verklaart dat we niet zullen doorgaan met zondigen.

"Uit dankbaarheid en liefde zal hij zeer nauwgezet de wet gehoorzamen die hem genade heeft verleend..."

Stel dat een moordenaar veroordeeld is tot de doodstraf. Terwijl hij wacht op de voltrekking van het vonnis is de man werkelijk onder de wet (in elke zin van het woord): onder de schuld, onder de veroordeling, onder de doodstraf, etc.

Een korte tijd voor het vonnis wordt voltrokken bekijken de autoriteiten de zaak nogmaals en wordt er gratie verleend aan de man vanwege verzachtende omstandigheden. Nu is de man niet langer onder de wet, maar onder de genade. De wet veroordeelt hem niet langer. Hij wordt nu gezien als volledig gerechtvaardigd voor zover het de schuld voor de wet betreft. Hij is vrij om de gevangenis uit te lopen en geen agent kan hem tegenhouden. Maar nu hij onder de genade is, en niet meer onder de wet, kunnen we nu zeggen dat hij de vrijheid heeft de wet te overtreden? Zeker niet! Sterker nog, deze man aan wie gratie is verleend, zal nog meer verplicht zijn om de wet te gehoorzamen omdat hij genade heeft ontvangen van zijn autoriteiten. Uit dankbaarheid en liefde zal hij zeer nauwgezet de wet gehoorzamen die hem genade heeft verleend.

Is dit wat de Bijbel zegt over de vergeven zondaars? “Doen wij dan door het geloof de wet teniet? Volstrekt niet, maar wij bevestigen de wet.” (Romeinen 3: 31). Hier is het duidelijkste antwoord op het hele probleem. Paulus vraagt of de wet voor ons is vernietigd alleen omdat we geloof hadden in Christus’ reddende genade. Zijn antwoord is dat de wet bevestigd en bekrachtigd is in het leven van een door genade geredde christen. De waarheid die hierin schuilt is zo simpel en voordehand liggend, dat het geen herhaling nodig heeft, maar de misleidende redeneringen van hen die gehoorzaamheid willen ontwijken, maken het noodzakelijk dieper op de zaak in te gaan.

Ben je ooit door de politie aangehouden voor te snel rijden? Het is een gênante ervaring, vooral als je weet dat je schuldig bent. Maar stel dat je een serieus noodgeval aan de hand had en je vertelt je overtuigende verklaring aan de agent terwijl hij de bekeuring al staat te schrijven. Langzaam vouwt hij de bekeuring dubbel en verscheurt het. Dan zegt hij: “Ok, ik zal het dit keer door de vingers zien, maar...” Wat denk je nu dat hij bedoelt met dat woordje ‘maar’? Hij zal zeker bedoelen “maar ik wil nooit meer zien dat je te snel rijdt.” Staat dit door de vingers zien (genade) je toe om de wet nogmaals te overtreden? In tegendeel, het dringt je ertoe om te besluiten de wet niet meer te overtreden.

Waarom zou dan een oprecht christen proberen te beredeneren hoe hij onder het gehoorzamen van de wet uit kan komen? “Als u Mij liefheb,” zei Jezus, “neem dan Mijn geboden in acht.” (Johannes 14: 15)

Hoofdstuk 7 – Gehoorzaamheid, de test van de liefde

Iemand zal wellicht het bezwaar maken dat, nadat het doel van de wet was bereikt om de zondaar op Christus te wijzen, de wet niet langer noodzakelijk is in het leven van de gelovige. Is dit waar? Nee, zeker niet. De christen zal altijd de toezichthouder - die de wet is - nodig hebben om elke afwijking van het ware pad aan het licht te brengen en hem terug te brengen naar het reinigende kruis van Jezus. Er zal nooit een tijd zijn dat die terechtwijzende spiegel niet meer nodig zal zijn voor de geestelijke groei van de christen.

Wet en genade strijden niet met elkaar, maar werken juist volmaakt samen. De wet laat zonde zien en genade redt van zonde. De wet is Gods wil, genade is de kracht om Gods wil te doen. Wij gehoorzamen de wet niet om gered te worden, maar juist omdat we gered zijn. Een prachtige tekst die deze twee combineert in deze volmaakte relatie, is Openbaring 14: 12: “Hier zien we de volharding van de heiligen. Hier komen openbaar die de geboden van God en het geloof in Jezus in acht nemen.” Wat een volmaakte beschrijving van geloof en werken! En deze combinatie wordt gevonden in hen, die “heiligen” zijn (die God toebehoren).

De werken van gehoorzaamheid zijn een ware test van de liefde. Dit is waarom ze noodzakelijk zijn in het leven van een ware gelovige. “Het geloof zonder de werken is dood.” (Jacobus 2:20) Geen enkele man won ooit het hart van een mooie vrouw met enkel woorden. Zonder bloemen, aandacht, geschenken van liefde zouden de meeste mannen nog steeds zoeken naar een metgezel. Jezus zei: “Niet ieder die tegen Mij zegt: Heere, Heere, zal binnengaan in het Koninkrijk der hemelen, maar wie de wil doet van Mijn Vader, Die in de hemelen is.” (Mattheüs 7: 21). Enkel woorden of het met de mond belijden is niet genoeg. Het ware bewijs is gehoorzaamheid. Sommige stickers die te koop zijn, laten een oppervlakkige liefde zien: “Lach, als je van Jezus houdt”, “Toeter, als je van Jezus houdt:”... Maar wat zei de Rabbi zelf? Hij zei: “Als u Mij liefheb, neem dan Mijn geboden in acht.” (Johannes 14: 15) En dat is nu juist wat de meeste mensen niet willen doen.

Als liefde geen offers vraagt, anders dan een lach of toeter, is het al gauw welkom. Maar als een levensstijl moet worden omgegooid, zal de meerderheid het weigeren. Helaas, de meeste mensen vandaag de dag zoeken niet naar de waarheid. Ze zoeken naar een gemakkelijke, comfortabele godsdienst die hen in staat stelt te leven op een manier die zij graag willen en toch de verzekering geeft van redding. Maar er is geen ware godsdienst die dat voor hen kan

“Lach, als je van Jezus houdt”, “Toeter, als je van Jezus houdt:”... Maar wat zei de Rabbi zelf?...

doen. Een van de sterkste teksten in de Bijbel over dit onderwerp is te vinden in 1 Johannes 2: 4: “Wie zegt: ‘Ik ken hem,’ maar zich niet aan zijn geboden houdt, is een leugenaar: de waarheid is niet in hem.” Johannes kon dit met zoveel zekerheid schrijven omdat het een van de meest diep gewortelde waarheden in de Bijbel is. Jezus sprak over hen die zeiden: “Heere! Heere!”, maar de wil van de Vader niet deden. Hij beschreef velen die toegang tot het Koninkrijk zouden zoeken, omdat ze wonderen hadden gedaan in de naam van Christus. Maar Hij zou vol verdriet tegen hen zeggen: “Ik heb u nooit gekend; ga weg van Mij!” (Mattheüs 7: 21-23). Christus te kennen is Hem lief te hebben, en Hem lief te hebben is Hem te gehoorzamen. De schrijvers van de Bijbel nemen terecht aan wat heel duidelijk en simpel is: als iemand Christus niet gehoorzaamt, heeft hij Jezus niet lief. En als hij de Meester niet liefheeft, kent hij Hem niet. Johannes verzekert ons: “En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die U gezonden hebt.” (Johannes 17: 3).

Zo zien we hoe kennen en liefhebben en gehoorzamen allemaal nauw met elkaar verbonden is en absoluut onafscheidelijk zijn in het leven van Gods trouwe volk. De geliefde Johannes vat het samen in deze woorden: “Want dit is de liefde tot God, dat wij Zijn geboden in acht nemen; en Zijn geboden zijn geen zware last.” (1 Johannes 5: 3)

Hoofdstuk 8 – Is het mogelijk de wet te houden?

Tallose christenen werd geleerd dat, aangezien de wet geestelijk is en wij van vlees en bloed zijn, geen mens in dit leven ooit zal voldoen aan de eisen van de volmaakte wet. Is dit waar? Heeft God het gegeven als een groot, idealistisch, onmogelijk doel, waarvoor bekeerde mensen zich alle mogelijke moeite geven, zonder de hoop dit ooit te bereiken? Zit er een soort van geheimzinnige betekenis achter het groot aantal keren dat er geboden wordt de Tien Voorschriften te houden die door God in steen zijn geschreven? Meent God wat Hij zegt en zegt Hij wat hij bedoelt?

Velen geloven dat alleen Christus de wet kon gehoorzamen en dan alleen omdat hij speciale krachten zou hebben die niet tot onze beschikking staan. Het is zeker waar dat Jezus de Enige was die leefde zonder ook maar een keer ongehoorzaam te zijn. Zijn reden voor dit volmaakte, overwinnende leven wordt uiteengezet in Romeinen 8: 3, 4: “Want wat voor de wet onmogelijk was, krachteloos als zij was door het vlees, dat heeft God gedaan: Hij heeft Zijn eigen Zoon gezonden in een gedaante gelijk aan het zondige vlees en dat omwille van de zonde, en de zonde veroordeeld in het vlees, opdat de rechtvaardige eis van de wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.”

*“Enkel door Zijn kracht –
Zijn inwonende kracht –
kunnen de eisen van de wet
worden vervuld door de*

Mis het niet: Jezus kwam om zonde te veroordelen door Zijn volmaakte leven in het vlees, zodat “de rechtvaardige eis van de wet” in ons zou worden vervuld. Wat wordt bedoeld met die rechtvaardige eis? Dit kan alleen maar betekenen dat Christus de volmaakte overwinning verkreeg, om zo dezelfde overwinning beschikbaar te maken voor ons. Nu Hij de duivel heeft overwonnen, en laten zien dat de wet gehoorzaamd kan worden in het vlees, biedt Christus aan om in onze harten te komen en de overwinning met ons te delen. Enkel door Zijn kracht – Zijn inwonende kracht – kunnen de eisen van de wet worden vervuld door de mens. Paulus zegt: “Alle dingen zijn mij mogelijk door Christus, Die mij kracht geeft.” (Filippenzen 4: 13)

Er is niet één mens die ook maar één van de Tien Geboden kan houden door menselijke kracht alleen, maar alle geboden kunnen gehouden worden door de kracht van Jezus die het mogelijk maakt. Hij rekent Zijn gerechtigheid toe voor reiniging en Hij deelt Zijn gerechtigheid mee voor een overwinnend leven. Christus kwam in een menselijk lichaam zoals het onze. In Zijn leven was Hij volledig afhankelijk van Zijn Hemelse Vader om aan te tonen dat de overwinning mogelijk is voor iedereen die op dezelfde manier als Hij deed, wil leunen op de genade van de Vader.

Hoofdstuk 9 - Geoordeeld door de wet

En nu een laatste vraag over de wet: Hoeveel van de Tien Geboden moet iemand breken om schuldig te zijn aan zonde? Jacobus zegt: “Want wie de hele wet in acht neemt, maar op één punt struikelt, die is schuldig geworden aan alle geboden. Immers, Hij Die gezegd heeft: U zult geen overspel plegen, heeft ook gezegd: U zult niet doodslaan. Als u dan geen overspel bedrijft, maar wel doodslaat, bent u toch een wetsovertreder geworden. Spreek zó en handel zó als mensen die geoordeeld zullen worden door de wet van de vrijheid.” (Jacobus 2: 10-12)

*“Pas wanneer liefde de
motivatie is voor
gehoorzaamheid wordt het
acceptabel voor God...”*

Iedere persoon zal uiteindelijk berecht worden door de grote morele voorschriften van Gods wet. Eén ervan breken, betekent schuldig te zijn aan zonde. De Bijbel spreekt over de Tien Geboden als over een ketting met tien schakels. Wanneer één schakel wordt gebroken, wordt de ketting gebroken. Zo is het ook met de wet. Zij die in het oordeel komen, zullen de vuurproef van de Tien Geboden moeten doorstaan. Als een dief toegang zou wensen tot het koninkrijk; hij zou niet binnen kunnen komen. Daarom zegt Paulus dat dieven de hemelse stad niet zullen beërven. Er staat verder in de Bijbel dat leugenaars, overspelige, afgodendienaars en hebzuchtige mensen het koninkrijk niet zullen binnengaan. Waarom niet? Omdat de Tien Geboden deze dingen verbieden en de mens geoordeeld zal worden naar deze wet. Er zal niemand worden toegelaten die willens en wetens ieder van de Tien Geboden breekt, omdat er één breken betekent dat allen gebroken zijn.

Iemand maakt wellicht het bezwaar dat hierdoor dus de werken de basis worden op grond waarvan iemand wordt toegelaten tot het koninkrijk. Nee, in werkelijkheid is liefde de beslissende factor. Jezus zei dat het grootste gebod is God lief te hebben boven alles. Hij zei ook: "Als u Mij liefheb, neem dan Mijn geboden in acht." (Johannes 14: 15). Zij die bewust zondigen, belijden in werkelijkheid dat zij God niet liefhebben met heel hun hart, ziel en verstand. Het is dus hun gebrek aan liefde die hen buitensluit, niet de ongehoorzaamheid die dit gebrek blootlegt. Pas wanneer liefde de motivatie is voor gehoorzaamheid wordt het acceptabel voor God. Ieder ander werk is een vergeefse poging van de mens redding te verdienen en de werking van Christus' verzoenende offer aan het kruis te ontkennen.

Hoofdstuk 10 - Waarom vrijgekocht?

We kunnen een indrukwekkend voorbeeld van het principe van wet en genade zien in het verhaal van de vroegere slavenveilingen in de Amerikaanse stad New Orléans. Twee plantagehouders boden op een slaaf: een oude neger die op het veilingblok stond, en maar niet ophield met vloeken en tieren tegenover iedereen over zijn benarde situatie. Tenslotte won één van de plantagehouders het bieden en nam de oude slaaf mee naar zijn plantage. Gedurende de reis riep de slaaf verschillende keren luidruchtig dat hij niet zou werken voor zijn nieuwe eigenaar. Toen ze aankwamen op de plantage, verwijderde de plantagehouder de boeien van de polsen van zijn nieuwe aanwinst en zei: "Je bent vrij om te gaan. Je bent niet langer een slaaf. Ik kocht je om je je vrijheid terug te geven."

Volgens het verhaal viel de oude man neer aan de voeten van de plantagehouder en zei: "Meester, ik zal u voor eeuwig dienen!" Op dezelfde manier zijn wij in slavernij van zonde, veroordeling en dood. Toen betaalde Christus de prijs om ons vrij te kopen uit deze hopeloze slavernij. Liefdevol vertelt Hij ons dat de reden van Zijn offer onze vrijheid is. Wat moeten we Hem antwoorden? Ieder vrijgekocht kind van God zou aan zijn voeten moeten vallen en zeggen: "Meester, ik heb u lief, om wat u deed voor mij. Ik zal u de rest van mijn leven dienen."

Denk hier nog eens goed over na. Jezus moest sterven vanwege een gebroken wet. Zonde eist de dood. Als de wet zou zijn opgeheven, was de straf voor de zonde ook opzij gezet, want: "waar geen wet is, is ook geen overtreding." (Romeinen 4: 15) Het gezag van die onveranderlijke wet was zo sterk dat God Zelf hem niet kon afschaffen – zelfs niet om Zijn eigen Zoon te redden van de dood.

Het oude verhaal over twee broers is een goede illustratie van de werking van zowel de wet als de genade. De oudste broer was een rechter. Zijn jongere broer werd in zijn rechtszaal gebracht als overtreder van de wet. Uit al het bewijs werd duidelijk dat hij schuldig was. Het publiek in de zaal hield zijn adem in. Zou de rechter ook daadwerkelijk recht doen in dit geval? De rechter keek naar zijn broeder en streng verklaarde hij hem schuldig. Vervolgens verbijsterde hij iedereen aanwezig door hem de maximale boete te geven. Maar onmiddellijk verliet hij de rechterstoel, sloeg zijn armen om zijn broer heen en zei: "Ik moest dit doen, want je bent schuldig. Ik weet dat je de boete niet kunt betalen, maar ik zal hem voor je betalen." Waar het om gaat in dit indrukwekkende verhaal is de uitwerking. De broer was vergeven, maar de straf was er nog steeds. De boete moest betaald worden. Door de maximale boete te betalen, stelde de rechter de wet niet buiten werking, maar hij verheerlijkte hem. Hij liet zien dat een vordering van de wet nooit vervalt. God zou, op dezelfde manier, de wet niet laten vervallen en Hij kon de wet niet laten vervallen om Zijn geliefde Zoon te redden.

Het kostte iets om de wet te handhaven en de maximale boete te betalen. Niemand zal ooit weten hoeveel het de Zoon van God kostte. Maar hoe dankbaar zouden we moeten zijn over het feit dat zijn liefde even volkomen is als Zijn gerechtigheid. In Zijn eigen lichaam droeg Hij de straf, voldeed aan de wet en rechtvaardigde de overtreder. Zie je nu dat dit het grootste bewijs was van de bestendigheid van de Tien Geboden? God had het hele universum geen groter, overtuigender en meer onweerlegbaar argument kunnen geven ten gunste van Zijn wet. En toch zijn er miljoenen

misleide, arme, zwakke mensen die tegenover deze geweldige vertoning Gods bestuur kleineren door Zijn wet te kleineren. Ze lijken niet te beseffen dat de wet slechts een afspiegeling is van Zijn heiligheid en gerechtigheid. Denken of spreken over het afschaffen van de wet grenst aan verraad tegen het goddelijk hemels bestuur.

Bestudeer nu die heilige wet eens en laat God je openbaren wat Hij wil voor jouw leven. Beken tegenover Hem dat je niet de kracht hebt om te voldoen aan die volmaakte wet. Sla je ogen dan op naar de Enige die deze wet volmaakt heeft gehouden en die er zo naar verlangt om op dit moment jouw leven binnen te komen met Zijn kracht die het mogelijk maakt. Hij zal aan de gerechtigheid van de wet – de rechtmatige eisen van de wet – voldoen in jou, zodat jij, zoals Paulus kan zeggen: “Ik ben met Christus gekruisigd; en niet meer ik leef, maar Christus leeft in mij; en voor zover ik nu in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven.”
(Galaten 2: 20)